

Ministerstvo dopravy ČR

prostřednictvím

**Krajského úřadu Jihočeského kraje
odboru dopravy a silničního hospodářství
U Zimního stadionu 1952/2
370 76 České Budějovice**

v Jílovém u Prahy dne 2.9.2024

**ke sp.zn. ODSH 120192/2023/matu1
k č.j. KUJCK 92318/2024**

prostřednictvím datové schránky

Odvolatel:

Olga Čalkovská
nar. 10.4.1998
bytem 28. října 242
378 06 Suchdol nad Lužnicí

právně zastoupena

JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., ev.č. ČAK 14936
advokátem společnosti Advokátní kancelář Dohnal & Bernard, s.r.o.
se sídlem Klokotská 103, 390 01 Tábor, IČO: 018 25 666
ID DS: 2j5wqrg

adresa pro doručování:
Masarykovo náměstí 20, 254 01 Jílové u Prahy

**Odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje,
odboru dopravy a silničního hospodářství, č.j. KUJCK 92318/2024
(sp.zn. ODSH 120192/2023/matu1) ze dne 31.7.2024**

I.

Správa železnic, státní organizace, IČO 709 94 234, se sídlem Dláždění 1003, 110 00 Praha, zastoupená společností SUDOP PRAHA a.s., IČO 257 93 349, se sídlem Olšanská 2643, 130 00 Praha 3 (dále jen „žadatel“), podala dne 9.10.2023 žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby „Optimalizace a elektrizace trati České Velenice (mimo) – Veselí nad Lužnicí (mimo)“ na pozemcích v katastrálních územích Břilice, Cep, České Velenice, Dvory nad Lužnicí, Hrdlořezy u Suchdola nad Lužnicí, Klec, Frahelž, Lomnice nad Lužnicí, Lužnice, Majdalena, Nová Ves nad Lužnicí, Přeseka, Stará Hlína, Holičky u Staré Hlíny, Suchdol nad Lužnicí, Třeboň, Val u Veselí nad Lužnicí, Veselí nad Lužnicí, Vlkov nad Lužnicí (dále též jen „stavba“ nebo „záměr“).

Shora uvedený odvolatel uplatnil v průběhu řízení námitky proti předmětné stavbě.

Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „krajský úřad“), pod č.j. KUJCK 92318/2024 (sp.zn. ODSH 120192/2023/matu1) ze dne 31.7.2024 rozhodl o umístění předmětné stavby.

II.

Shora nadepsaný odvolatel proti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 31.7.2024 tímto v zákonné lhůtě podává toto odvolání, které odůvodňuje následovně.

III.

Napadené výroky

Odvolání proti napadenému rozhodnutí podává odvolatel proti výrokové části v plném rozsahu.

IV.

Odvolací důvody

Napadené rozhodnutí odvolatel považuje za nezákonné a věcně nesprávné.

Dle názoru odvolatele záměr zasáhne do zvláště chráněných území přírody, např. CHKO Třeboňsko. Uvedený záměr bude mít bezpochyby negativní vliv na krajinný ráz uvedených oblastí, přičemž tato skutečnost nebyla ze strany správních orgánů dostatečně posouzena.

Rozpor s § 4 odst. 2 stavebního zákona – absence stanoviska dotčených orgánů, resp. neplatnost

Podle ustanovení § 4 odst. 2 stavebního zákona stavební úřady postupují ve vzájemné součinnosti s dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů. Dotčené orgány vydávají a) pro vydání rozhodnutí podle tohoto zákona závazná stanoviska na základě zvláštních právních předpisů, která nejsou samostatným rozhodnutím ve správním řízení, nestanoví-li tyto zvláštní právní předpisy jinak, b) pro postupy podle tohoto zákona, které nejsou správním řízením, stanoviska, která nejsou samostatným rozhodnutím ve správním řízení, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak; stanoviska jsou závazným podkladem pro politiku územního rozvoje a pro opatření obecné povahy vydávaná podle

tohoto zákona. Závazná stanoviska dotčených orgánů pro potřeby správních řízení podle tohoto zákona a stanoviska dotčených orgánů, která jsou závazným podkladem pro potřeby jiných postupů podle tohoto zákona, uplatňují dotčené orgány podle zvláštních právních předpisů a podle tohoto zákona.

Odvolatel napadá věcnou nesprávnost a nezákonnost žadatelem doložených závazných stanovisek, konkrétně závazného stanoviska Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru regionálního rozvoje, územního plánování a stavebního řádu, oddělení územního plánování, č.j. KUJCK 132603/2023 (sp.zn. OREG 123864/2023/kase SO) ze dne 14.12.2023, podle něhož je záměr přípustný. Dle názoru odvolatele je toto závazné stanovisko nesprávné, neboť předmětný záměr je v kolizi se stavbou označenou jako D10/4 úsek Suchdol nad Lužnicí – Tušův, přičemž ve stanovisku je uvedeno „*Trasa budoucího obchvatu Suchdola nad Lužnicí je v ZUR navržena v těsném souběhu s řešenou stavbou rekonstrukce železnice*“. Z uvedeného je zřejmé, že oba záměry jsou v kolizi. Tvrzení krajského úřadu, že souběh zmíněných záměrů neznamená jejich vzájemnou kolizi, a to přesto, že se jejich koridory v územně plánovací dokumentaci vzájemně překrývají, považuje odvolatel za účelové, neboť ke kolizi dojde. I přes krajským úřadem uváděnou technickou studii části obchvatu je odvolatel přesvědčen, že by se namítanou kolizí mělo zabývat.

Je zřejmé, že Krajský úřad JCK vůbec nebral do úvahy další stavební těleso, a to souběžnou budoucí silnici, která v délce 550 m vede z místní části Gráfovec na železniční přejezd. Tato silnice a její ochranné pásmo tvoří další vzájemnou kolizi. Je velmi znepokojující, že územně plánovací dokumentace umožňuje nově vzniklou dopravní situaci - v úseku 17,1 až 17,3 tato stavební tělesa: el. železnici, souběžnou silnici, silniční obchvat Suchdola n/L., novou vlečku, železniční most /SO – 05-20-01, 17,022km/, není tu uvedena stavba na 17,3 km.

V závěru uvádím, že šest výše uvedených staveb považuji za bezpečnostní riziko.

Důkaz:

- *Situace, příloha 8, 006*

Odvolatel dále považuje závazné stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky č.j. 05265/JC/23 ze dne 25.10.2023 za nezákonné a věcně nesprávné, neboť není dostatečně posouzen zásah předmětného záměru do krajinného rázu. Příslušný orgán ochrany přírody pouze uvedl podmínky, za nichž je realizace záměru možná, avšak bez adekvátního odůvodnění, resp. toto odůvodnění není nedostatečné. Lze připomenout, že sama Agentura ochrany přírody a krajiny ČR ve svém stanovisku dle § 45i zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOPK“), ze dne 16.10.2020 uvedla, že předmětný záměr může mít významný vliv na předmět ochrany územní celistvost Ptačí oblasti Třeboňsko a evropsky významných lokalit nacházejících se na území CHKO Třeboňsko. V napadeném stanovisku však uvádí, že je vyloučeno závažné nebo nevratné poškození předmětů ochrany přírody. S tímto nelze souhlasit, neboť orgán ochrany přírody současně povolil pokácení velkého množství stromů a zapojených dřevin, které jsou biotopem a hnízdištěm chráněných druhů živočichů.

Stejně tak nelze souhlasit, že předmětný záměr nebude mít vliv na krajinný ráz, když bude vymýceno enormní množství stromů, budou umístěny stavby a betonové stožáry, které krajinný ráz nepochybně negativně ovlivní.

Závazné stanovisko orgánu ochrany přírody je z výše uvedených důvodů nezákonné a věcně nesprávné.

Odvolatel dále namítá nezákonnost a věcnou nesprávnost rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru životního prostředí, zemědělství a lesnictví, oddělení ochrany přírody, ZPF, SEA a CITES, č.j. KUJCK 97236/2023 ze dne 31.7.2023, kterým byla povolena výjimka z ochranných podmínek ve smyslu § 56 ZOPK.

Odvolatel namítá, že krajským úřadem i žadatelem odkazované závazné stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny ČR č.j. SR/0135/JC/2023-4 ze dne 13.10.2023 o povolení výjimky dle § 56 ZOPK ve spisu založeno nebylo a odvolatel se s ním nemohl seznámit. Podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Pokud tak správní orgán neučiní, jedná se o závažné porušení práv účastníků řízení, které dle ustálené správní i soudní rozhodovací praxe musí znamenat zrušení rozhodnutí zatíženého touto procesní vadou.

Podle tohoto ustanovení, odborné literatury (Vedral, J.: Správní řád, komentář, II. vydání, BOVA POLYGON 2012, str. 402 - 406) a podle konstantní judikatury soudů musí být aktivním písemným jednáním správního orgánu před vydáním rozhodnutí dána **možnost seznámit se všemi podklady pro vydání rozhodnutí, tj. s celým správním spisem** poté, kdy veškeré podklady pro vydání rozhodnutí byly shromážděny.

Podle ustanovení § 17 odst. 1 správního řádu se v každé věci zakládá spis. Každý spis musí být označen spisovou značkou. Spis tvoří zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí a další písemnosti, **kteřé se vztahují k dané věci**. Přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. Spis musí obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.11.2003, **č.j. 7 A 112/2002 – 36** cit.: „*Účastník řízení si sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno. Z výzvy správního orgánu k seznámení musí být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno.*“

A podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2010, **č.j. 8 Afs 21/2009-243** cit.: „*Vždy je třeba zkoumat, zda poté, kdy v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován či nikoliv, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným spisem seznámit.*“

Výše uvedené závazné stanovisko **bylo podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí a je, resp. musí být, součástí správního spisu.**

Jedná se tedy o zcela zásadní podklad pro vydání rozhodnutí, se kterým měli být účastníci seznámeni, a mělo jim být umožněno se k němu vyjádřit. Ve vztahu k povinnosti správního orgánu dané ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu je bez jakékoliv relevance názor krajského úřadu na obsah těchto podkladů.

Odvolatel shrnuje, že daný dokument byl součástí správního spisu a tvoří podklad pro vydání rozhodnutí a krajský úřad mu a dalším účastníkům řízení v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu nedal možnost se k tomuto podkladu vyjádřit. Tato **procesní vada**,

kteřá zasahuje do ústavního práva odvolatele a dalších účastníků na spravedlivý proces, je jednoznačným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Nesouhlas s kácením

Odvolatel nadále setrvává na svých námitkách týkajících se kácení. Dle jeho názoru, že v souvislosti s realizací záměru dojde ke značnému objemu kácení, přičemž správní orgány se s touto problematikou nedostatečně vypořádaly. Tvrzení krajského úřadu, že náhradní výsadba je dostatečná a z praxe seznal, že výsadba v poměru „za 1 pokácený, 1 vysazený“ nebývá obvyklá, odvolatel namítá, že v daném případě je však náhradní výsadba ani ne poloviční. Taková náhradní výsadba pak nemůže nahradit pokácené dřeviny a porosty a nebude plnit svou funkci a nezmírní negativní dopady předmětné stavby zejm. na krajinný ráz.

Odvolatel tedy namítá, že závazné stanovisko Obecního úřadu Nová Ves nad Lužnicí jako orgánu ochrany přírody č.j. ONVL-0575/2023 ze dne 9.11.2023, kterým byl udělen souhlas s kácením dřevin, je věcně nesprávné a nezákonné. Uložené množství náhradní výsadby považuje odvolatel za zcela neadekvátní a uvedené množství stromů nemůže kompenzovat ekologickou újmu způsobenou pokácením takového množství dřevin a zapojené zeleně.

Závazné stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky č.j. 05265/JC/23 ze dne 25.10.2023 je rovněž nezákonné a věcně nesprávné, neboť příslušný orgán ochrany přírody souhlasil s pokácením celkem 10 803 ks dřevin a 25 252 m² zapojených porostů, přičemž jako náhradní výsadbu uložil vysazení 4 538 ks stromů a 6 636 ks keřů, což je dle názoru odvolatele neadekvátní a nezhojí to ekologickou újmu způsobenou pokácením všech dřevin a zapojených porostů.

Odvolatel napadá doložená závazná stanoviska ke kácení dřevin jako nezákonná a věcně nesprávná, v rozporu s § 8 odst. 1 a 6 ZOPK. Závazná stanoviska neobsahují odůvodnění funkčního a estetického významu jednotlivých kácených dřevin a celku, neodůvodňují stanovené podmínky a důvody převažujícího veřejného zájmu nad zájmem na ochraně dřevin.

Nesouhlas s vynětím ze ZPF

Odvolatel namítal, že pozemky, na nichž má být záměr umístěn, jsou součástí zemědělského půdního fondu (ZPF), a jejich část je evidována je v I. a II. třídě ochrany ZPF, je tedy nejpřísněji chráněna. Stavba je v rozporu s § 4 odst. 3 a § 7 odst. 1 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 334/1992 Sb.“). Není zřejmé, z jakého důvodu krajský úřad považuje tuto námitku bez relevantního argumentu. Je zřejmé, že půda zařazená v I. a II. třídě ochrany je půdou nejcennější a veřejným zájmem je její ochrana. Odvolatel vlastní v trase předmětné stavby množství pozemků, které tímto budou právě dotčeny.

Podle ustanovení § 4 odst. 3 cit. *„(3) Zemědělskou půdu I. a II. třídy ochrany lze odejmout pouze v případech, kdy jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad veřejným zájmem ochrany zemědělského půdního fondu.“*

Podle ustanovení § 7 odst. 1 a 2 cit: *(1) Dokumentace pro vydání povolení záměru podle stavebního zákona, který vyžaduje souhlas podle § 9, musí být zpracována se zohledněním zásad plošné ochrany zemědělského půdního fondu (§ 4), umístění stavby*

musí být navrženo tak, aby z hlediska ochrany zemědělského půdního fondu a ostatních zákonem chráněných veřejných zájmů došlo k co nejmenším ztrátám zemědělského půdního fondu, a zároveň musí být vyhodnoceny důsledky navrhovaného řešení na zemědělský půdní fond.

(2) *Alternativy umístění se vypracují vždy, jde-li o umístění stavby mimo zastavěné území, s výjimkou případů umístění stavby v souladu s platnými zásadami územního rozvoje nebo platným územním plánem. (zvýrazněno účastníkem).*

Předložená žádost dle názoru odvolatele nezohledňuje zásady plošné ochrany zemědělského půdního fondu (§ 4), umístění záměru **není navrženo tak, aby z hlediska ochrany zemědělského půdního fondu a ostatních zákonem chráněných veřejných zájmů došlo k co nejmenším ztrátám zemědělského půdního fondu.** S touto námitkou se krajský úřad nevyrovnal.

Odvolatel setrvává na námitce, že závazná stanoviska Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru životního prostředí, zemědělství a lesnictví, č.j. KUJCK 74072/2023 ze dne 9.6.2023, a č.j. KUJCK 130898/2023 ze dne 3.11.2023 jsou věcně nesprávná a nezákonná.

Překračování hygienických limitů hluku a vibrací

Odvolatel setrvává na své námitce týkající se překračování hygienických limitů hluku a vibrací.

Podle akustické studie jsou hygienické limity hluku pro výstavbu na samé hranici (podle studie u řady výpočtových bodů vychází výsledek těsně pod zákonný limit 65 dB). Podle ustanovení § 11 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, nesmí být území zatěžováno lidskou činností nad míru únosného zatížení. Podle ustanovení § 12 odst. 1 téhož zákona určují přípustnou míru znečišťování životního prostředí mezní hodnoty stanovené zvláštními předpisy; tyto hodnoty se stanoví v souladu s dosaženým stavem poznání tak, aby nebylo ohrožováno zdraví lidí a aby nebyly ohrožovány další živé organismy a ostatní složky životního prostředí. Podle odst. 2 téhož ustanovení musejí být mezní hodnoty stanoveny s přihlédnutím k možnému kumulativnímu působení nebo spolupůsobení znečišťujících látek a činností. Ustanovení § 13 zákona č. 17/1992 Sb. stanoví, že lze-li se zřetelem ke všem okolnostem předpokládat, že hrozí nebezpečí nevratného nebo závažného poškození životního prostředí, nesmí být pochybnost o tom, že k takovému poškození skutečně dojde, důvodem pro odklad opatření, jež mají poškození zabránit.

Podle ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, vlastník, popřípadě správce pozemní komunikace, je povinen technickými, organizačními a dalšími opatřeními v rozsahu stanoveném tímto zákonem a prováděcím právním předpisem zajistit, aby hluk nepřekračoval hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněný venkovní prostor, chráněné vnitřní prostory staveb a chráněné venkovní prostory staveb a aby bylo zabráněno nadlimitnímu přenosu vibrací na fyzické osoby.

Odvolatel dále namítá, že předmětný záměr bude též zdrojem zvýšených hodnot vibrací.

Z výše uvedených důvodů odvolatel též napadá vydané závazné stanovisko Krajské Hygienické stanice Jihočeského kraje se sídlem v Českých Budějovicích č.j. KHSJC

21784/2023/HOK JH-TA ze dne 7.8.2023 jako nezákonné a věcně nesprávné.

Závěrem odvolatel považuje za účelné se ohradit vůči absurdním tvrzením krajského úřadu. Lze jen dodat, že iluzi krajského úřadu ohledně splašených srnek, nelze brát vážně. Odvolatel namítá, že značná část předmětné stavby se bude dotýkat pozemků v jeho vlastnictví (což z výčtu dotčených pozemků musí být zřejmé i krajskému úřadu), a tedy je nasnadě, že uplatní námitky týkající se hluku, jímž bude bezpochyby dotčen.

Vynechání pozemku

Odvolatel namítal, že ve výčtu záměrem dotčených pozemků chybí pozemek parc.č. 1393/1 v k.ú. Suchdol nad Lužnicí zaspaný na LV č. 1681 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště Jindřichův Hradec, který je ve vlastnictví Olgy Čalkovské a Martina Čalkovského. Krajský úřad k této námitce uvedl, že se odvolatel mylí. Je však třeba upozornit, že ve výčtu účastníků územního řízení dle § 85 odst. 2 b) stavebního zákona, konkrétně na straně 11 oznámení, tento pozemek skutečně uveden není. Správní orgán zjevně námitku pečlivě nečetl, neboť jeho vypořádání námítky odkazem na pozemek v jiném katastrálním území je zcela nerelevantní a nepřezkoumatelné.

Rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu

Podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Podle tohoto ustanovení se tedy v odůvodnění rozhodnutí musí uvést, jak se správní orgán vypořádal se všemi námitkami a návrhy účastníků.

Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů; a je v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.

V této souvislosti odkazuje odvolatel na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek ze dne 6. 8. 2009, sp. zn. **9 As 88/2008**, podle kterého cit.: „procesní práva žalobce v sobě zahrnují i právo na to, aby se správní orgány s jejich námitkami i odvolacími důvody řádně vypořádaly; jinak by procesní právo účasti v řízení bylo zcela ‚holé‘ a čistě formální, a bylo by tak okleštěno do té míry, že by se stalo vyprázdněným pojmem.“

Uvedená procesní vada spočívající v absenci vypořádání námitek a návrhů odvolatele a dalších účastníků řízení, která **zasahuje do jejich ústavního práva na spravedlivý proces**, je jednoznačným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Co se týče námitek, odvolatel tvrdí, že **krajský úřad vůbec nevypořádal jeho některé námitky, resp. je vypořádal pouze obecně s odkazem na závazné stanovisko dotčeného správního orgánu, případně je dezinterpretoval. V této souvislosti považuje odvolatel za účelné upozornit též na ust. § 4 odst. 1 správního řádu.**

Odvolatel odkazuje též na rozsudek Krajského soudu v Praze č.j. **47 A 32/2012 – 38**, podle kterého cit:

„I. Povinnost správního orgánu vypořádat se dostatečným a přesvědčivým způsobem s námitkami účastníků (§ 68 odst. 3 správního řádu z roku 2004) platí tím spíš pro odvolací

správní orgán, neboť samotným smyslem a účelem odvolacího řízení je právě přezkum správnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání (§ 89 odst. 2 citovaného zákona).

Ke konkrétním bodům porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu odvolatel odkazuje na výše uvedené odvolací body, ve kterých je konstatován rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu.

Tam, kde stavební úřad při vypořádání námítky odvolatele pouze odkazuje na závazná stanoviska dotčených orgánů, odvolatel poukazuje na konstantní judikaturu správních soudů, která takový postup zapovídá. Např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. **1 As 7/2011-407** ze dne 3. 3. 2011, kde NSS judikuje cit.: „s námítkami žalobce se nelze vypořádat tautologickým odkazem na vydané stanovisko odborného orgánu, na jehož základě stavební úřad vydal své rozhodnutí, pokud námítky žalobce směřují právě proti tomuto stanovisku (a na jeho základě vydanému rozhodnutí).“

Obdobně v dřívějším rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. **4 As 25/2009-163** NSS uvádí cit.: „V posuzovaném případě stavební úřad shromáždil podkladová stanoviska dotčených orgánů státní správy a převážně jejich prostřednictvím zamítl námítky žalobců. Ti uváděli zcela konkrétní námítky a bylo povinností správních orgánů podrobně vysvětlit, proč tyto námítky nepovažují za důvodné. **Tak tomu však nebylo a této povinnosti správní orgány nedostály. Jediné, na co se správní orgány vesměs omezily, byly odkazy na tyto podkladové úkony (stanoviska). To by samo o sobě ještě nemuselo být vadné a ke škodě věci, pokud by k nim rozhodující správní orgány ve vztahu k námítkám účastníků stavebního řízení zaujaly nějaké hodnocení. Ani to však správní orgány neučinily, když se s námítkami po věcné stránce nevypořádaly.**“

Již předchozí správní judikatura uváděla, že v případě, kdy správní orgán vyjde v důvodech svého rozhodnutí z podkladů dotčeného orgánu státní správy, pak je na místě, aby také uvedl, jaká skutková zjištění z těchto podkladů vyvodil. Přikloní-li se správní orgán k názorům jedné strany, pak je třeba, aby se odborně vypořádal s názory druhé strany a vyvrátil je (srov. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 1. 11. 2002, č. j. 6 A 7/2002-55). Stavební úřad proto postupoval nesprávně, když zcela konkrétní námítky vyřídil tak, že odkázal na podkladový úkon, aniž by k námítkám zaujal jakékoliv vlastní stanovisko, případně uvedl značně obecné a nekonkrétní závěry o nedůvodnosti vznesené námítky, jako tomu bylo v případě námítky hlukové zátěže a protihlukové stěny. (...)

Pokud účastník stavebního řízení poukazuje na konkrétní skutečnosti, které zpochybňují některé závěry obsažené v předložených stanoviscích, musí se s těmito tvrzeními stavební úřad důkladně zabývat, a to i když stanoviska dotčených orgánů státní správy konstatovala dodržení stanovených limitů a norem. Vlastní existence stanovisek dotčených orgánů státní správy nezavazuje stavební úřad jeho základní povinností učinit finální závěr a rozhodnutí. Předložená stanoviska mu k tomu mají pomoci a jeho rozhodování ulehčit. Nejsou však sama o sobě kritériem, které by bez dalšího poukazovalo na nedůvodnost předložených námitek. Pouhý odkaz na tato stanoviska a rozličná vyjádření jiných správních orgánů však není dostatečný a v žádném případě nemůže nahradit vlastní uvážení stavebního úřadu a posouzení předložených námitek účastníků řízení po stránce věcné. V posuzovaném případě se role stavebního úřadu v podstatě zredukovala toliko na sběr odborných vyjádření obsažených v jednotlivých stanoviscích. Z textu vlastního odůvodnění rozhodnutí o námítkách se jeho adresát nedozví, co bylo obsahem těchto stanovisek a z jakého důvodu na ně stavební úřad vlastně odkazuje,

což lze doložit vybranou citací uvedenou výše. Z dikce § 62 a § 126 stavebního zákona je však zřejmé, že stavební zákon takovou pasivní roli stavebním úřadům nepředepisuje. To již zcela konkrétně uvedl krajský soud a tyto závěry odpovídají ustálené judikatuře (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 38/2008-123, a ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 88/2008-301, oba dostupné na www.nssoud.cz). Nad to je třeba podotknout, že ve stavebním řízení tato stanoviska představují jeden z podkladů pro vydání rozhodnutí, přičemž je povinností stavebního úřadu uvést, jak se s nimi vypořádal, což dokládá i znění § 68 odst. 3 správního řádu. Stejnou povinnost mají ostatně správní orgány ve vztahu ke všem námitkám účastníků řízení. To již naprosto správně zmínil krajský soud, když v daném ohledu shledal pochybení obou správních orgánů.

Nejvyšší správní soud celkově uzavírá, že **bylo povinností správních orgánů se s konkrétně předloženými námitkami náležitým způsobem vypořádat. To znamená, že měly uvést zcela konkrétní důvody, proč případně tyto námitky nejsou důvodné, a vypořádat se s nimi po věcné stránce. K tomu mohou sloužit podkladová vyjádření a stanoviska dotčených orgánů státní správy, která však tvoří podklady pro vydání rozhodnutí a je povinností stavebního úřadu se s nimi k vzneseným námitkám vypořádat. Role stavebního úřadu se proto nevyčerpává tím, že pouze shromáždí a reprodukuje odborné podklady, nýbrž je k námitkám hodnotí a z jejich hodnocení posléze ve svém finálním rozhodnutí vychází.** (zvýrazněno odvolatelem).

Závěrem odvolatel uvádí, že za největší problém a sporný bod považuje silniční obchvat Suchdolu nad Lužnicí, který je v kolizi s řešeným záměrem a se zájmy odvolatele. V této souvislosti odvolatel uvádí, že za předpokladu, že se investor zaváže, že spolu se záměrem reálně bude fakticky vybudována i vlečka Stasek tak, jak je vyznačena v projektové dokumentaci, a zároveň dojde k vybudování protihlukové stěny za zmíněnou vlečkou, je odvolatel ochoten uvažovat o zpětvzetí odvolání.

V. Závěr

Na základě uvedených důvodů odvolatel navrhuje Ministerstvu dopravy ČR, aby napadené rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, č.j. KUJCK 92318/2024 (sp.zn. ODSH120192/2023/matu1) ze dne 31.7.2024 o umístění stavby „Optimalizace a elektrizace trati České Velenice (mimo) – Veselí nad Lužnicí (mimo)“ zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.

Olga Čalkovská

zastoupena JUDr. Michalem Bernardem,
Ph.D., advokátem

Příloha: Situace, příloha 8, 006